

GLASBA

Koncerti. — 19. februarja se je vršil *II. simfonični koncert* Narodnega gledališča v Ljubljani. Na sporedu so bile: uvertura k „Figarovi svatbi“, Beethovnova simfonija št. 4, Musorgskega „Slike iz razstave“ ter Bravničarjeva „Svirka“ in „Slovenski ples“. Že davno priznana dela Mozartova in Beethovnova bodo še dolgo ostala izmed poglavitnih elementov evropskih koncertov, dasi nastajajo skladbe novejšega izvora, ki jih po vrednosti lahko cenimo. Zanimiva je Ravelova instrumentacija „Slik“, ki so kot kompozicija originalno zamišljene, a motijo pri njih izvajanju preštevilne pavze. Bravničarjeve „Svirke“ je najboljši pač tretji kos („Nemirika“), ki je zlasti v instrumentacijskem oziru dobro pisan. „Slovenski ples“ pa je zanimiv zato, ker se poslužuje narodnih napevov. „Ples“ so morali ponoviti. Dirigent M. Polič je storil vse potrebno, da so skladbe prišle do svoje veljave.

7. marca je zopet nastopil v Ljubljani „Učiteljski pevski zbor“, to pot s srbskimi, hrvaškimi in slovenskimi skladbami. Največji del sporeda so zavzemali srbski zbori izpod peres komponistov: Manojlovića, Hristića, Mokranjca, Krstića in Milojevića.

Manojlovićeva kratka pesem „Puče moj“, Mokranjčeva „O kako bezakonce“ in Hristićeva „Hristos tješi mater“ so serijozne skladbe religioznega stila z dobro vpeljanimi glasovi, pri katerih (zlasti pri Manojloviću in Mokranjcu) je besedilo obdelano po načinu srednjega veka, kjer je bil le splošen vtis besedila za skladbo odločilen, ne pa besedilo samo. Hristićeva skladba pa vsebuje dramatične momente, kakor jih nakazuje tekst, in se je poleg Krstičevega „Jorgovana“ z živahnim ženskim zborom prav uspešno predstavila. Najbolj se je izkazal živahni ženski zbor v M. Milojevićevi „Muhi i komarcu“. To skladbo so izvrstno zapeli ženski glasovi.

Od Hrvatov sta bila na sporedu Tajčević in Štolcer-Slavenski.

Izmed Tajčevićevih „Četiri duhovna stiha“ je prvi patetičen, naslednji nekam bolj poetičen, zadnji „Vospoite Jemu pjesnj novu“ pa najboljši. (Škoda le, da je glavni motiv hote ali nehote povzet iz „Igorja“.) Od štirih starosrbijanskih pesmi je posebej omeniti skladbo „Sadila Tinka bosilok“.

Štolcer je za ta koncert prispeval nekaj pesmi, od katerih sta posrečeno izzveneli „Sleparčka“ in „O jesenske duge noči“. Od Slovencev je bil zastopan Adamič. Njegovih „6 narodnih pesmi“ za ženski zbor ima boljše melodije in boljše tekste, kakor jih imajo po navadi pete narodne. Prirejene so primerno. Bržkone zaradi teksta je najbolj ugajala prekmurska „Sem revna deklica“.

Kljub vsem vrlinam so napravile pesmi tega koncerta bolj indiferenten vtis, najlepši uspeh pa so odnesli Tajčević, Milojević in Krstić. Morda je preveč prevladoval duhovni značaj skladb ali pa so bile skladbe premalo karakteristične. Petje zbora je priznано dobro, vendar se je sopranom pri petju v skrajni višini poznala utrujenost. Moški zbor se je dobro držal, ženski pa se je najbolj izkazal v samostojnih nastopih; posebno dobro je pel najboljše pesmi „Pod jorgovanom“, „Muho i komarca“ in nekaj Adamičevih.

Dirigent Srečko Kumar je opravil svoje delo dobro kakor po navadi.

(Konec prih.) — *Marij Kogoj.*

P o p r a v e k. V aprilski številki L. Z. je treba popraviti na str. 201. ime prevajalca Goethejeve pesmi „Spev duhov nad vodami“ v *VI. Premru*. V članku „Srečanja z Goethejem“ je treba citati na str. 206., v sredi, namestu „delo, s katerim je bil zaposlen šest let,“ — zaposlen šestdeset let.